

SODBA SODIŠ?A (prvi senat)

z dne 10. novembra 2016(*)

„Pritožba – Državne pomo?i – Shema pomo?i v korist javne nacionalne RTV organizacije – Obveznosti javne službe – Nadomestilo – ?len 106(2) PDEU – Sklep o razglasitvi sheme pomo?i za združljivo z notranjim trgov – Sprememba na?ina financiranja – Dav?ni ukrepi – Davek, naložen operaterjem pla?ljive televizije – Sklep o razglasitvi spremenjene sheme pomo?i za združljivo z notranjim trgov – Upoštevanje na?ina financiranja – Obstoj zavezujo?e namembnostne povezave med davkom in shemo pomo?i – Neposredni vpliv prihodka od davka na višino pomo?i – Kritje neto stroškov za opravljanje nalog javne službe – Konkuren?no razmerje med osebo, ki je dolžna pla?ati davek, in upravi?encem do pomo?i – Izkrivljanje nacionalnega prava“

V zadevi C?449/14 P,

zaradi pritožbe na podlagi ?lena 56 Statuta Sodiš?a Evropske unije, vložene 23. septembra 2014,

DTS Distribuidora de Televisión Digital SA s sedežem v Tres Cantosu (Španija), ki jo zastopata H. Brokelmann in M. Ganino, odvetnika,

pritožnica,

druge stranke v postopku so

Evropska komisija, ki jo zastopajo C. Urraca Caviedes, B. Stromsky in G. Valero Jordana, agenti, z naslovom za vro?anje v Luxembourg,

tožena stranka na prvi stopnji,

Telefónica de España SA s sedežem v Madridu (Španija),

Telefónica Móviles España SA s sedežem v Madridu,

ki ju zastopajo F. González Díaz, F. Salerno in V. Romero Algarra, odvetniki,

Kraljevina Španija, ki jo zastopa M. A. Sampol Pucurull, agent,

Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) s sedežem v Madridu, ki jo zastopata A. Martínez Sánchez in J. Rodríguez Ordóñez, odvetnika,

intervenientke na prvi stopnji,

SODIŠ?E (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, E. Regan (poro?evalec), A. Arabadjiev, C. G. Fernlund in S. Rodin, sodniki,

generalni pravobranilec: Y. Bot,

sodna tajnica: L. Carrasco Marco, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 16. marca 2016,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 7. julija 2016

izreka naslednjo

Sodbo

1 Družba DTS Distribuidora de Televisión Digital SA (v nadaljevanju: DTS) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 11. julija 2014, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisija (T-533/10, EU:T:2014:629, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njeno tožbo za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije 2011/1/EU z dne 20. julija 2010 o shemi državne pomoči C 38/09 (ex NN 58/09), ki jo Španija namerava izvajati za Corporación de Radio y Televisión Española (RTVE) (UL 2011, L 1, str. 9, v nadaljevanju: sporni sklep).

I – Dejansko stanje

2 DTS je družba, ki je na španskem trgu specializirana za upravljanje in delovanje plačljive platforme digitalne satelitske televizije, imenovane Digital +, ter za razvoj tematskih kanalov.

3 Corporación de Radio y Televisión Española SA (v nadaljevanju: RTVE) je španska javna RTV organizacija, ki je bila z Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal (zakon št. 17/2006 o javnem radiu in televiziji) z dne 5. junija 2006 (BOE št.° 134 z dne 6. junija 2006, str. 21270) pooblašena za opravljanje nalog javne službe na tem področju.

4 Zakon št. 17/2006 je določal sistem dvojnega financiranja, pri čemer je imela RTVE na eni strani prihodke od svojih poslovnih dejavnosti, zlasti od prodaje oglasnega prostora, na drugi pa je prejela nadomestilo španske države za opravljanje nalog javne službe.

5 Evropska komisija je odobrila ta sistem financiranja s sklepoma C(2005) 1163 final z dne 20. aprila 2005 o državni pomoči RTVE (E 8/05) (povzetek v UL 2006, C 239, str. 17) in C(2007) 641 final z dne 7. marca 2007 o financiranju ukrepov zmanjševanja števila zaposlenih RTVE (NN 8/07) (povzetek v UL 2007, C 109, str. 2).

6 Navedeni sistem je bil spremenjen z Ley 8/2009 de financiación de la Corporación de Radio y Televisión Española (zakon št. 8/2009 o financiranju RTVE) z dne 28. avgusta 2009 (BOE št. 210 z dne 31. avgusta 2009, str. 74.003). Ta zakon je začel veljati 1. septembra 2009.

7 Najprej, zakon št. 8/2009 je določal, da od konca leta 2009 oglaševanje, televizijska prodaja, sponzorstvo in storitve dostopa ne bodo več viri financiranja RTVE. Edini komercialni prihodki, ki jih je imela RTVE po tem datumu, so bili tisti iz zagotavljanja storitev tretjim strankam in iz prodaje lastne produkcije. Ti prihodki so bili omejeni na okoli 25 milijonov EUR.

8 Dalje, kot nadomestilo izgube drugih komercialnih prihodkov je zakon št. 8/2009 v členu 2(1), od (b) do (d), in v členih od 4 do 6 uvedel ali spremenil več davčnih ukrepov (v nadaljevanju: zadevni davčni ukrepi), med njimi nov 1,5%odstotni davek na prihodke operaterjev plačljive televizije s sedežem v Španiji (v nadaljevanju: davek, naložen operaterjem plačljive televizije). Prispevek tega davka v proračun RTVE ni smel presežati 20 % skupne letne pomoči za RTVE, vsak presežek davčnega prihodka pa je bil prenesen v splošni proračun države. Navedeni zakon je med drugim določal tudi nov davek na prihodke operaterjev telekomunikacijskih storitev s sedežem v Španiji.

9 Poleg tega se je ohranilo nadomestilo za opravljanje obveznosti javne službe, določeno z zakonom št. 17/2006. Če zgoraj navedeni finančni viri niso zadostovali za kritje celotnih stroškov RTVE za opravljanje teh obveznosti, je bila država na podlagi člena 2(2) zakona št. 8/2009 in člena 33 zakona št. 17/2006 zavezana kriti to vrzel, tako da je sistem dvojnega financiranja RTVE spremenila v sistem skoraj izključno javnega financiranja.

10 Nazadnje, člen 3(2) zakona št. 8/2009 je določal zgornjo mejo za prihodke RTVE. V dveh letih, 2010 in 2011, ti skupni prihodki niso smeli preseči 1200 milijonov EUR na leto, kar je ustrezalo tudi zgornji meji odhodkov za vsako poslovno leto. V letih od 2012 do 2014 je bilo maksimalno zvišanje tega zneska določeno na 1 %, za naslednja leta pa je bilo določeno z letno spremembo indeksa cen življenjskih potrebščin.

11 Potem ko je bila Komisiji 22. junija 2009 predložena pritožba glede osnutka zakona, ki je bil podlaga za sprejetje zakona št. 8/2009, je ta 2. decembra 2009 Kraljevino Španijo obvestila, da bo v zvezi s spremembo sistema financiranja RTVE sprožila postopek iz člena 108(2) PDEU (povzetek v UL 2010, C 8, str. 31).

12 Komisija je 18. marca 2010 v skladu s členom 258 PDEU sprožila postopek za ugotavljanje neizpolnitve obveznosti države, ker je menila, da je davek na prihodke operaterjev telekomunikacijskih storitev s sedežem v Španiji v nasprotju s členom 12 Direktive 2002/20/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002 o odobritvi elektronskih komunikacijskih omrežij in storitev (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 29, str. 337). Komisija je 30. septembra 2010 v obrazloženem mnenju Kraljevino Španijo pozvala, naj ta davek odpravi zaradi njegove nezdržljivosti s to direktivo.

13 Komisija je 20. julija 2010 sprejela sporni sklep, v katerem je navedla, da je sprememba sistema financiranja RTVE na podlagi zakona št. 8/2009 združljiva z notranjim trgovom na podlagi člena 106(2) PDEU. Pri tem se je oprla predvsem na ugotovitev, da zadevni davčni ukrepi niso bili sestavni del novih elementov pomoči, določenih s tem zakonom, in da morebitna nezdržljivost teh davčnih ukrepov z Direktivo 2002/20 tako ne vpliva na presojo njene združljivosti z notranjim trgovom. Poleg tega je menila, da je spremenjen finančni našt RTVE v skladu s členom 106(2) PDEU, saj spoštuje načelo sorazmernosti.

II – Izpodbijana sodba

14 Družba DTS je s tožbo, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženo 24. novembra 2010, predlagala razglasitev ničnosti spornega sklepa. V utemeljitev te tožbe je družba DTS navedla tri tožbene razloge, ki se nanašajo na kršitev pojma „pomoč“ v smislu člena 107 PDEU glede ločljivosti zadevnih davčnih ukrepov, na kršitev člena 106(2) PDEU ter na kršitev členov 49 in 63 PDEU.

15 Splošno sodišče je z izpodbijano sodbo utemeljenost vseh tožbenih razlogov in torej tožbo v celoti zavrnilo.

III – Postopek pred Sodiščem in predlogi strank v pritožbenem postopku

16 Družba DTS, ki jo podpirata družbi Telefónica de España SA in Telefónica Móviles España SA (v nadaljevanju, skupaj: družbi Telefónica), s pritožbo Sodišču predlaga, naj:

– izpodbijano sodbo razveljavi;

- sporni sklep razglasi za ni?en oziroma podredno, zadevo vrne v razsojanje Splošnemu sodiš?u, in
- Komisiji in drugim strankam naloži pla?ilo stroškov, ki so nastali pred Sodiš?em in Splošnim sodiš?em.

17 Komisija Sodiš?u predlaga, naj pritožbo zavrne in družbi DTS naloži pla?ilo stroškov. Kraljevina Španija in RTVE uveljavljata ugovor nedopustnosti pritožbe in podredno Sodiš?u predlagata, naj jo zavrne kot neutemeljeno.

18 Družbi Telefónica sta vložili nasprotno pritožbo, s katero Sodiš?u predlagata, naj izpodbijano sodbo razveljavi ter Komisiji in strankam, ki so intervenirale v njeno podporo, naloži pla?ilo stroškov, ki so nastali pred Sodiš?em in Splošnim sodiš?em. RTVE, Kraljevina Španija in Komisija predlagajo zavrnitev te nasprotne pritožbe.

IV – Glavna pritožba

19 Družba DTS v utemeljitev pritožbe navaja tri pritožbene razloge, pri ?emer pojasnjuje, da Splošnemu sodiš?u o?ita le, da je v izpodbijani sodbi razsodilo, da je Komisija pravilno odlo?ila, kot je navedeno v spornem sklepu, da ni dolžna preu?iti združljivosti davka za operaterje pla?ljive televizije s Pogodbo DEU.

20 Prvi razlog se nanaša na kršitev ?lena 107(1) PDEU zaradi napa?ne razlage pojma pomo?i. Drugi pritožbeni razlog se nanaša na kršitev iste dolo?be, ker Splošno sodiš?e v izpodbijani odlo?bi ni izvedlo celovitega nadzora nad obstojem pomo?i in je izkrivilo špansko pravo. Tretji pritožbeni razlog se nanaša na napa?no uporabo prava pri uporabi ?lena 106(2) PDEU.

A – Dopustnost pritožbe

1. Trditve strank

21 RTVE trdi, da celotna pritožba ni dopustna, ker vsebuje 40 strani in tako znatno presega najdaljšo dolžino 25 strani, ki je dovoljena v Prakti?nih navodilih za stranke v zvezi z zadevami, predloženimi Sodiš?u (UL 2014, L 31, str. 1, v nadaljevanju: Prakti?na navodila), ne da bi družba DTS tako prekora?enje upravi?ila.

22 RTVE in Kraljevina Španija poleg tega menita, da v pritožbi niso natan?no opredeljene to?ke izpodbijane sodbe, ki se izpodbijajo. V pritožbi naj bi se tako zgolj ponavljale trditve, podane na prvi stopnji.

23 Družba DTS meni, da je njena pritožba dopustna.

2. Presoja Sodiš?a

24 Prvi?, navesti je treba, da so Prakti?na navodila strankam okvirna in niso pravno zavezujo?a. Kot je razvidno iz uvodnih izjav od 1 do 3 teh navodil, so bila ta namre? sprejeta za dopolnitev in pojasnilo pravil, ki se uporabljajo za potek postopka pred Sodiš?em, za u?inkovito izvajanje sodne oblasti, ne nadomeš?ajo pa upoštevni dolo?b Statuta Sodiš?a Evropske unije in Poslovnika Sodiš?a (glej v tem smislu sklep predsednika Sodiš?a z dne 30. aprila 2010, Ziegler/Komisija, C?113/09 P(R), neobjavljen, EU:C:2010:242, to?ka 33).

25 Tako je iz besedila to?ke 20 teh prakti?nih navodil, v skladu s katerim „naj [pritožba], razen v posebnih okoliš?inah, ne bi bila daljša od 25 strani“, jasno razvidno, da ta ne predpisuje absolutne

omejitve števila strani, ki bi pogojevala dopustnost take pritožbe, ampak gre v zvezi s tem le za priporočilo strankam.

26 Iz tega sledi, da pritožbe ni mogoče zavreči kot nedopustno zaradi prekoračitve določenega števila strani.

27 Drugič, spomniti je treba, da morajo biti v skladu s členom 256(1), drugi pododstavek, PDEU, členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije ter členom 168(1)(d) Poslovnika, v pritožbi, da bi bila ta dopustna, jasno navedeni izpodbijani deli sodbe, katere razveljavitev se predlaga, in pravne trditve, ki posebej utemeljujejo ta predlog, sicer pritožba oziroma zadevni razlog nista dopustna (glej zlasti sodbo z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 29 in navedena sodna praksa).

28 Poleg tega iz istih določb izhaja, da pritožba ni dopustna, če se omejuje na ponavljanje razlogov in trditev, ki so že bili predloženi Splošnemu sodišču, vključno s tistimi, ki so temeljili na dejstvih, ki jih je to sodišče izrecno zavrnilo. Namen take pritožbe je namreč v resnici le doseči ponovno obravnavo tožbe, predložene Splošnemu sodišču, za kar Sodišče v okviru pritožbe ni pristojno (glej sodbo z dne 30. maja 2013, Quinn Barlo in drugi/Komisija, C-70/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:351, točka 26 in navedena sodna praksa).

29 Kadar pa pritožnik izpodbija način, kako je Splošno sodišče razlagalo ali uporabilo pravo Unije, se lahko pravna vprašanja, obravnavana na prvi stopnji, ponovno obravnavajo v pritožbenem postopku. Če namreč pritožnik svoje pritožbe tako ne bi mogel utemeljiti z razlogi in trditvami, ki jih je že navajal pred Splošnim sodiščem, bi navedeni postopek deloma izgubil pomen (glej sodbo z dne 30. maja 2013, Quinn Barlo in drugi/Komisija, C-70/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:351, točka 27 in navedena sodna praksa).

30 V tej zadevi pa je treba ugotoviti, da je iz preučitve pritožbe razvidno, da je družba DTS jasno in natančno navedla točke izpodbijane sodbe, na katere se nanašajo njeni pritožbeni razlogi, ter razloge, iz katerih naj bi v tej sodbi po njenem mnenju prišlo do napačne uporabe prava.

31 Poleg tega se družba DTS v svoji pritožbi, v nasprotju s tem, kar trdita RTVE in Kraljevina Španija, ne omejuje na ponavljanje trditev, navajanih na prvi stopnji. Izpodbija namreč predvsem način, na katerega je Splošno sodišče razlagalo in uporabilo pravo Unije, zlasti člen 107(1) PDEU, ko je v izpodbijani sodbi ugotovilo, da davek za operaterje plačljive televizije, ki ga je dolžna plačati, ni sestavni del pomoči, dodeljene RTVE, in mu poleg tega očitno, da je v tej sodbi več izkrivljanj.

32 Zato je treba to pritožbo šteti za dopustno.

33 Presoditi je treba njeno utemeljenost, in sicer najprej drugi pritožbeni razlog, nato prvi in tretji.

B – Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU, ker Splošno sodišče ni izvedlo celovitega nadzora nad obstojem pomoči in je izkrivilo špansko pravo

1. Trditve strank

34 Družba DTS in družbi Telefónica trdijo, da Splošno sodišče ni izvedlo celovitega nadzora nad presojo Komisije v zvezi s pogoji iz točk od 106 do 111 sodbe z dne 22. decembra 2008, Régie Networks (C-333/07, EU:C:2008:764). Splošno sodišče naj namreč ne bi preučilo, v kolikšni meri predvideni znesek prihodkov vpliva na izražun pomoči, s čimer naj bi v zvezi s tem v

to?kah od 65 do 70 izpodbijane sodbe izkrivilo dolo?be nacionalnega prava, na katere se je oprlo pri ugotovitvi, da znesek, pobran iz naslova davka za operaterje pla?ljive televizije, ne vpliva na višino pomo?i RTVE, pri ?emer pa naj ne bi upoštevalo drugih upoštevnih dolo?b tega prava.

35 Prvi?, družba DTS trdi, da v nasprotju s tem, kar je presodilo Splošno sodiš?e v to?ki 69 te sodbe, ?len 2(2) zakona št. 8/2009 države ne zavezuje, kadar prihodki, ki jih ima RTVE ne zadostujejo za kritje neto stroškov, povezanih z opravljanjem javne službe, da zagotovi sredstva iz splošnega prora?una za kritje teh objektivno dolo?enih stroškov. Ta dolo?ba naj bi namre?, prvi?, državi nalagala obveznost dopolnitve „predvidenega prora?una“ za RTVE, ?e je znesek dav?nih prihodkov pri njegovem izvajanju nižji od prora?unskih napovedi. Drugi?, prispevki iz splošnega prora?una države naj ne bi bili dovoljeni, ?e stroški presegajo prora?unske napovedi.

36 Poleg tega bi bilo treba ?len 2(2) zakona št. 8/2009 razlagati v povezavi s ?lenom 34 zakona št. 17/2006 in ?lenom 44 Mandato-marco a la Corporación RTVE previsto en el artículo 4 de la Ley 17/2006 de la radio y la televisión de titularidad estatal, aprobado por los Plenos del Congreso de los Diputados y del Senado (okvirno pooblastilo, podeljeno RTVE, iz ?lena 4 zakona št. 17/2006, ki sta ga na plenarnem zasedanju potrdila poslanska zbornica in senat) (BOE št. 157 z dne 30. junija 2008, str. 28.833).

37 Iz teh dolo?b, ki jih Splošno sodiš?e naj ne bi upoštevalo, naj bi bilo namre? razvidno, da RTVE sama dolo?i svoj prora?un, pri ?emer ne upošteva le predvidenih stroškov opravljanja javne službe, temve? tudi predvidene prihodke, vklju?no s prihodkom od zadevnih dav?nih ukrepov. Zato bi morala država, ?e bi bil dejanski prihodek od teh ukrepov nižji od predvidenega zneska pobranih davkov in ne bi omogo?al kritja stroškov za javno službo, ki jih je v prora?unu predvidela RTVE, „predvideni prora?un“ dopolniti s prispevki iz splošnega prora?una. „Predvideni prora?un“ pa bi bilo treba dolo?iti na podlagi predvidenega zneska prihodkov, zlasti od davka za operaterje pla?ljive televizije, posledično pa bi ta znesek neposredno vplival na višino zneska pomo?i. Vpliv prihodka od tega davka na izvrševanje prora?una bi bilo torej treba razlikovati od vpliva predvidenega zneska prihodkov od navedenega davka na za?etno dolo?itev navedenega prora?una in torej na višino zneska pomo?i.

38 Družbi Telefónica dodajata, da obstajajo jasni podatki, ki zavra?ajo možnost morebitnega dopolnilnega prispevka iz splošnega prora?una države, saj je v obrazložitvenem memorandumu zakona št. 8/2009 med drugim navedeno, da „se ne zdi razumno, da jamstvo financiranja povzro?i zvišanje prispevka države“. Poleg tega naj bi bila ta morebitna možnost podredna. V skladu s ?lenom 2(2) zakona št. 8/2009 morata biti namre? izpolnjena dva pogoja, da bi država financirala del stroškov za izpolnjevanje obveznosti javne službe. Prvi?, za dano poslovno leto bi moral biti prihodek od davka za operaterje pla?ljive televizije nižji od stroškov opravljanja nalog javne službe, in drugi?, znesek rezervnega sklada ne bi smel zadostovati za kritje stroškov RTVE za to poslovno leto. Dejstvo, da ta dolo?ba uvaja tako omejeno državno poroštvo, ki pomeni novo pomo?, naj ne bi prepre?evalo tega, da se pomo? za RTVE dolo?i na podlagi prihodka od tega davka in da se država zaveže k zapolnitvi vrzeli, ?e ta prihodek ni zadosten.

39 Drugi?, družba DTS Splošnemu sodiš?u o?ita, da je v to?kah od 66 do 68 izpodbijane sodbe izkrivilo ?len 33 zakona št. 17/2006 in ?len 8 zakona št. 8/2009 glede vloge države, kadar prihodki od davka za operaterje pla?ljive televizije presežejo neto stroške javne službe. Prvi?, dejstvo, da so prihodki RTVE predmet absolutne zgornje meje naj namre? ne bi bilo upošteveno, ker bi bilo treba preveriti, ali je v mejah te zgornje meje znesek pomo?i odvisen od predvidenih prihodkov od tega davka. Drugi?, Splošno sodiš?e naj bi namre? le potrdilo, da je iz ?lena 8(3) zakona 8/2009 razvidno, da lahko RTVE presežek, vpla?an v rezervni sklad, uporabi le z izrecnim dovoljenjem ministrstva za gospodarstvo in finance, pri ?emer ni navedlo besedila z za?etka te dolo?be, v skladu s katerim „[je] rezervni sklad mogo?e uporabiti le za nadomestilo izgub iz

predhodnih poslovnih let in za spopadanje z nepredvidenimi položaji, povezanimi z zagotavljanjem javne službe“. Višina teh dodatnih sredstev pa naj bi bila nujno odvisna od prihodka od davkov, saj so ti namenjeni financiranju tega sklada.

40 Družbi Telefónica poleg tega trdita, da je Splošno sodišče napačno razlagalo člen 33(1) zakona št. 17/2006 in člen 3(2) zakona št. 8/2009, ker je ugotovilo, da je s temi določbami odpravljena vsakršna povezava med zneskom pomoži in zneskom davkov, pobranih na podlagi zadevnih davčnih ukrepov. Po eni strani naj bi bilo dejstvo, da je prihodke mogoče prenesti v splošni proračun države, podredna možnost. V državno blagajno naj bi bili namreč vplačani le prihodki, ki presegajo zgornjo mejo 10 % letnih stroškov RTVE. Po drugi strani naj iz tega ne bi izhajalo, da višina pomoži ni odvisna od višine davčnih prihodkov. Člen 33(1) zakona št. 17/2006 naj bi kvečjemu določal zgornjo mejo višine pomoži, kar naj ne bi preprečevalo tega, da se celotni prihodek od pobranih davkov spremeni v pomož v okviru omejitve, ki jo je določil zakonodajalec.

41 Družbi Telefónica dodajata, da je poleg tega iz več dokazov razvidno, da država ni pripravljena dopolniti proračuna RTVE. Čeprav so bili ti dokazi predloženi po sprejetju spornega sklepa, naj bi potrjevali besedilo pripravljanih aktov za sprejetje zakona št. 8/2009, v skladu s katerim „se ne zdi razumno, da jamstvo financiranja povzroči zvišanje prispevka države“.

42 RTVE, Kraljevina Španija in Komisija menijo, da drugi pritožbeni razlog ni dopusten in da nikakor ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

43 Spomniti je treba, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, če je Splošno sodišče ugotovilo ali presodilo dejstva, Sodišče pristojno le za to, da na podlagi člena 256 PDEU opravi nadzor nad pravno opredelitvijo teh dejstev in iz njih izpeljanih pravnih posledic. Presoja dejstev, razen v primeru izkrivljanja dokazov, ki so predloženi Splošnemu sodišču, torej ni pravno vprašanje, ki bi bilo predmet nadzora Sodišča (glej zlasti sodbo z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 78).

44 Sodišče je tako glede preizkusa presoje Splošnega sodišča v zvezi z nacionalnim pravom v okviru pritožbe pristojno le za to, da preveri, ali je prišlo do izkrivljanja tega prava (glej sodbo z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 79 in navedena sodna praksa).

45 V zvezi s tem je treba opozoriti, da mora biti tako izkrivljanje očitno razvidno iz listin iz spisa, ne da bi bilo treba opraviti novo presojo dejstev in dokazov (sodba z dne 3. aprila 2014, Francija/Komisija, C-559/12 P, EU:C:2014:217, točka 80).

46 V tej zadevi je treba spomniti, da je Splošno sodišče v točkah od 65 do 86 izpodbijane sodbe ugotovilo, da znesek pomoži za RTVE v skladu z besedilom zakona št. 8/2009, kot je po njegovem mnenju pravilno menila Komisija, ni odvisen od zneska pobranih davkov, ki se naložijo družbi DTS, saj se znesek pomoži doloži ob upoštevanju neto stroškov za opravljanje njenih nalog javne službe.

47 Na eni strani je Splošno sodišče v zvezi s tem v točki 66 te sodbe navedlo, da bo presežek v skladu s členom 33 zakona št. 17/2006, če prihodki, ki jih ima RTVE, presežejo stroške izpolnjevanja nalog javne radiotelevizije, prerazporejen glede na to, ali je nižji ali ne od 10 % letnih proračunskih stroškov RTVE, v rezervni sklad ali v državno blagajno. Splošno sodišče je glede prvega od teh primerov v točki 67 navedene sodbe pojasnilo, da iz člena 8 zakona št. 8/2009 izhaja, da je kapital mogoče uporabiti le z izrecnim dovoljenjem ministrstva za gospodarstvo in finance, in da mora, če se ga v štirih letih ne porabi, služiti za zmanjšanje nadomestil, ki bremenijo

splošni proračun španske države. Poleg tega je Splošno sodišče v točki 68 iste sodbe opozorilo, da člen 3(2) zakona št. 8/2009 določa absolutno mejo prihodkov RTVE, ki je 1200 milijonov EUR za leti 2010 in 2011 in da se vsak presežek te meje neposredno prerazporedi v splošni proračun španske države.

48 Na drugi strani je Splošno sodišče v točkah 69, 76 in 80 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je treba v skladu s členom 2(2) zakona št. 8/2009, če prihodki RTVE ne zadošajo za kritje stroškov za opravljanje nalog javne radiotelevizije, vrzel zapolniti s prispevki iz splošnega proračuna španske države.

49 Vendar je treba v tej zadevi ugotoviti, da z očitkom Splošnemu sodišču, da je pri izvajanju sodnega nadzora spornega sklepa napačno uporabilo pravo in da je izkrivilo te določbe nacionalnega prava, pri čemer ni upoštevalo drugih določb, družba DTS in družbi Telefónica dejansko grajata le razlago nacionalnega prava, ki jo je podalo Splošno sodišče v točkah od 65 do 86 izpodbijane sodbe. Tako želijo njegovo razlago nadomestiti z drugo in tako s sklicevanjem predvsem na nacionalne določbe, o katerih se na prvi stopnji ni razpravljalo, doseči ponovno presojo dejstev in dokazov. Nikakor ne skušajo dokazati, da je Splošno sodišče prišlo do ugotovitev, ki so v očitnem nasprotju z vsebino navedenega nacionalnega prava ali da je temu pravu pripisalo obseg, ki mu glede na spisovno gradivo očitno ne pripada.

50 V teh okoliščinah je treba drugi pritožbeni razlog zavrniti kot nedopusten.

C – Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 107(1) PDEU zaradi napačne razlage pojma pomoči

1. Prvi del prvega pritožbenega razloga: razmerje med davkom za operaterje plačljive televizije in pomočjo, dodeljeno RTVE, ni primerljivo z razmerjem med splošnim davkom in njegovo oprostitvijo

a) Trditve strank

51 Družba DTS meni, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je v točkah 92 in 93 izpodbijane sodbe menilo, da želi s tožbo izpodbijati sodno prakso Sodišča na podlagi sodbe z dne 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456). Ta sodna praksa naj bi se namreč nanašala le na položaj, v katerem so nekatere kategorije podjetij oproščene splošnega davka. V obravnavani zadevi pa naj družba DTS ne bi nasprotovala pobiranju davka za operaterje plačljive televizije zato, ker je RTVE upravičena do oprostitve, ki je državna pomoč. Nasprotno, zatrjuje, da navedeni davek, ker ji je bil naložen asimetrično z namenom neposrednega financiranja sheme pomoči za RTVE, pomeni pomoč, tako kot sporni davek v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba z dne 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, v nadaljevanju: sodba Laboratoires Boiron, EU:C:2006:528).

52 RTVE in Komisija trdita, da je ta del pritožbenega razloga brezpredmeten in da nikakor ni utemeljen, kot trdi tudi Kraljevina Španija.

b) Presoja Sodišča

53 Spomniti je treba, da je Splošno sodišče v točkah 92 in 93 izpodbijane sodbe ugotovilo, da je želela družba DTS s svojimi trditvami glede kršitve člena 107(1) PDEU zaradi razmerja med zadevnimi davčnimi ukrepi in konkurenčno prednostjo RTVE, izpodbijati naložbo, ki izhaja iz ustaljene sodne prakse Sodišča in je navedeno v točki 80 sodbe z dne 20. septembra 2001, Banks (C-390/98, EU:C:2001:456), v skladu s katerim se zavezanci za plačilo obveznega prispevka ne morejo sklicevati na to, da oprostitev, ki jo uživajo druge osebe, pomeni državno pomoč, da bi se izognili plačilu tega prispevka.

54 Ožitek družbe DTS glede teh ugotovitev v okviru prvega dela prvega pritožbenega razloga pa nikakor ne more povzročiti razveljavitve izpodbijane sodbe, ker je Splošno sodišče, kot sta pravilno trdili RTVE in Komisija, zavrnilo zadevne trditve družbe DTS iz razlogov, ki niso navedeni v točkah 92 in 93 te sodbe, ampak v njenih točkah od 94 do 105, ki se nanašajo na upoštevnost sodbe Laboratoires Boiron za preučitev zadevne pomoči in so predmet drugega dela tega pritožbenega razloga.

55 Zato je treba prvi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot brezpredmeten.

2. Drugi del prvega pritožbenega razloga: davek za operaterje plačljive televizije je asimetrični davek, ki pomeni pomoč v smislu sodbe Laboratoires Boiron

a) Trditve strank

56 Na prvem mestu družba DTS trdi, da je davek za operaterje plačljive televizije sestavni del pomoči, dodeljene RTVE, saj pomeni asimetrični davek, podoben zadevnemu davku v sodbi Laboratoires Boiron. Ta davek naj bi bil namreč naložen le eni kategoriji operaterjev, in sicer operaterjem plačljive televizije, ki so v konkurenčnem položaju z RTVE. Pomoč naj bi tako izhajala hkrati iz dejstva, prvič, da je konkurent prejemnika pomoči davčni zavezanec, in drugič, da je prihodek od navedenega davka namenjen financiranju zadevne pomoči.

57 Na drugem mestu družba DTS trdi, da razlike, ki jih je ugotovilo Splošno sodišče, med davkom za operaterje plačljive televizije in davkom, analiziranim v sodbi Laboratoires Boiron, niso upoštevne.

58 Prvič, dejstvo, ki ga navaja Splošno sodišče v točki 100 izpodbijane sodbe, da naj glavni cilj davka za operaterje plačljive televizije ne bi bil ponovno uravnoteženje konkurenčnih pogojev med RTVE in drugimi operaterji, naj ne bi bilo odločilno. Pojem pomoči naj bi bil namreč objektivni pojem. Vsekakor naj bi bil namen tega davka zelo podoben namenu spornega davka v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Laboratoires Boiron, saj je bil njegov namen prispevati k financiranju stroškov, nastalih RTVE za opravljanje njenih nalog javne službe.

59 Drugič, meniti, kot je to storilo Splošno sodišče v točki 101 izpodbijane sodbe, da je povezava med davkom za operaterje plačljive televizije in pomočjo manjša od povezave v sodbi Laboratoires Boiron, naj ne bi bilo prav. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem napačno ugotovilo, da naj pomoč, dodeljena RTVE, zaradi morebitne nezdržljivosti tega davka s pravom Unije ne bi bila neposredno sporna. V izpodbijani sodbi se namreč ni upoštevalo, da obveznost družbe DTS, da prispeva k financiranju konkurenta, povečuje izkrivljanje konkurence, ki izhaja iz prenosa sredstev na tega konkurenta. RTVE naj bi imela tako konkurenčno prednost na trgih za pridobivanje avdiovizualnih vsebin, ne le zaradi sredstev, ki jih prejema za opravljanje nalog javne službe, ampak tudi zaradi dejstva, da do teh sredstev niso upravičeni njeni konkurenti. Ta prednost pa naj bi v celoti izginila, če bi bil davek za operaterje plačljive televizije ukinjen.

60 Tretjič, Splošno sodišče naj bi v točkah od 102 do 104 izpodbijane sodbe napačno

presodilo, da druga?e kakor v spornem položaju v zadevi, v kateri je bila izre?ena sodba Laboratoires Boiron, višina pomo?i, dodeljena RTVE, ni dolo?ena z zneskom davka za operaterje pla?ljive televizije. V obravnavani zadevi se je namre? konkuren?na prednost RTVE pove?evala z zneskom tega davka, naloženega družbi DTS, ker ve?ji kot je, nižja so sredstva, ki jih ima za konkuriranje RTVE. Povezava med navedenim davkom in pomo?jo je tako tesnejša od povezave, ugotovljene v sodbi Laboratoires Boiron. Komisija je namre? v spornem sklepu prišla do ugotovitve, da prenos javnih sredstev na RTVE pomeni državno pomo? v smislu ?lena 107(1) PDEU.

61 Družbi Telefónica na prvem mestu menita, da je Splošno sodiš?e napa?no uporabilo pravo, ker je ozko razlagalo pogoje za to, da se na?in financiranja pomo?i šteje za njen sestavni del, saj naj bi bilo treba pravila na podro?ju državnih pomo?i razlagati teleološko.

62 Družbi Telefónica na drugem mestu trdita, da pogoja, ki sta bila uvedena s sodno prakso Sodiš?a za ugotovitev, ali je dav?ni ukrep sestavni del pomo?i, in sicer to, da je davek namenjen financiranju zadevne pomo?i, in neposredni vpliv prihodka od tega davka na višino navedene pomo?i, nista razli?na in kumulativna pogoja. Namembnost naj bi namre? pomenila obstoj nujne povezave med višino prihodkov in pomo?jo. Splošno sodiš?e naj bi tako podalo napa?no razlogo sodbe z dne 13. januarja 2005, Streekgewest (C?174/02, EU:C:2005:10), ker naj bi Sodiš?e v tej sodbi preizkusilo le, ali je bila med davkom in pomo?jo v skladu z upoštevno nacionalno zakonodajo nujno zavezujo?a namembnostna povezava in naj bi menilo, da je v primeru pritrdilnega odgovora neposreden vpliv dav?nega ukrepa na višino pomo?i logi?na posledica.

63 Družbi Telefónica na tretjem mestu menita, da je Splošno sodiš?e podalo napa?no razlogo sodb z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi (C?261/01 in C?262/01, EU:C:2003:571), in z dne 27. novembra 2003, Enirisorse (od C?34/01 do C?38/01, EU:C:2003:640, to?ka 44). Dejstvo, da se Sodiš?e ni izreklo o zahtevi glede neposrednega vpliva dav?nega ukrepa na znesek pomo?i, naj ne bi pomenilo, da je Sodiš?e menilo, da gre za dodaten pogoj za ugotovitev, ali je na?in financiranja pomo?i njen sestavni del, ampak naj bi ga bilo mogo?e pojasniti s tem, da sta se ti sodbi nanašali na prve zadeve, v katerih je Sodiš?e odlo?ilo o vprašanju lo?ljivosti.

64 RTVE, Kraljevina Španija in Komisija menijo, da drugi del prvega pritožbenega razloga ni utemeljen.

b) Presoja Sodiš?a

65 Spomniti je treba, da davki v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodiš?a ne spadajo na podro?je uporabe dolo?b Pogodbe o državnih pomo?eh, razen ?e se tako financira ukrep pomo?i, tako da so njegov sestavni del (sodbe z dne 13. januarja 2005, Streekgewest, C?174/02, EU:C:2005:10, to?ka 25; z dne 13. januarja 2005, Pape, C?175/02, EU:C:2005:11, to?ka 14, in z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi, od C?266/04 do C?270/04, C?276/04 in od C?321/04 do C?325/04, EU:C:2005:657, to?ka 34).

66 Prvi?, mogo?e je, da pomo? v ožjem pomenu namre? ne vpliva bistveno na trgovino med državami ?lanicami in je tako sprejeta kot dopustna, njen mote? vpliv pa je lahko pove?an z na?inom financiranja, zaradi katerega je lahko v celoti nezdružljiva z notranjim trgom. Drugi?, ?e se izkaže, da je davek, posebej namenjen financiranju pomo?i, v nasprotju z drugimi dolo?bami Pogodbe, Komisija sheme pomo?i, katere sestavni del je davek, ne more razglasiti za združljivo z notranjim trgom (glej v tem smislu sodbo z dne 21. oktobra 2003, van Calster in drugi, C?261/01 in C?262/01, EU:C:2003:571, to?ki 47 in 48 ter navedena sodna praksa).

67 Zaradi na?ina financiranja pomo?i lahko pride do nezdružljivosti celotne sheme pomo?i, ki se z njo financira, z notranjim trgom. Zato pomo?i ni mogo?e preverjati lo?eno od njenega na?ina

financiranja (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2005, AEM in AEM Torino, C?128/03 in C?129/03, EU:C:2005:224, to?ka 45).

68 V skladu s sodno prakso Sodiš?a mora med zadevnim davkom in pomo?jo, da bi se lahko štelo, da je davek sestavni del ukrepa pomo?i, na podlagi upoštevne nacionalne zakonodaje obstajati zavezujo?a namembnostna povezava, tako da so prihodki od davka nujno namenjeni financiranju pomo?i in neposredno vplivajo na njeno višino, in zato na presojo združljivosti te pomo?i z notranjim trgom (glej zlasti sodbo z dne 15. junija 2006, Air Liquide Industries Belgium, C?393/04 in C?403/46, EU:C:2006:403, to?ka 46 in navedena sodna praksa, ter sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks, C?333/07, EU:C:2008:764, to?ka 99).

69 V tej zadevi je Splošno sodiš?e v to?kah od 65 do 86 izpodbijane sodbe, ki so se neuspešno izpodbijale v okviru drugega pritožbenega razloga, ugotovilo, da je iz dolo?b nacionalnega prava, ki se uporabljajo, razvidno, da znesek pomo?i, dodeljene RTVE, ni neposredno odvisen od prihodkov, ki izhajajo iz zadevnih dav?nih ukrepov, ker je ta znesek dolo?en glede na neto stroške v zvezi z opravljanjem nalog javne službe, zaupane RTVE.

70 Splošno sodiš?e je v zvezi s tem zlasti navedlo, kot je razvidno iz to?k 47 in 48 te sodbe, da je treba, ?e dav?ni prihodki, s katerimi razpolaga RTVE, presegajo stroške za opravljanje nalog javne službe, ki jo ta opravlja, presežek glede na primer prerazporediti v rezervni sklad ali državno blagajno, saj za te prihodke poleg tega velja absolutna meja, tako da so vsi presežki prerazporejeni tudi v splošni prora?un države. Splošno sodiš?e je po drugi strani ugotovilo, da mora španska država zapolniti vrzel, ?e navedeni prihodki ne zadostujejo za kritje teh stroškov.

71 V teh okoliš?inah je Splošno sodiš?e, ?eprav je bilo ugotovljeno, da je financiranje pomo?i, dodeljene RTVE, zagotovljeno z zadevnimi dav?nimi ukrepi, v nasprotju s trditvijo družbe DTS in družb Telefónica, v to?ki 104 izpodbijane sodbe, ne da bi napa?no uporabilo pravo, upravi?eno ugotovilo, da ti dav?ni ukrepi niso sestavni del navedene pomo?i.

72 Ker prihodek od zadevnih dav?nih ukrepov nikakor neposredno ne vpliva na višino pomo?i, dodeljene RTVE, ker se niti njena dodelitev niti njen znesek ne dolo?i glede na ta prihodek, ki ni nujno namenjen financiranju te pomo?i, saj je del navedenega prihodka mogo?e prerazporediti za druge namene, ni mogo?e šteti, da obstaja zavezujo?a namembnostna povezava med temi dav?nimi ukrepi in zadevno pomo?jo.

73 V zvezi s tem ni upoštevno, da so bili zadevni dav?ni ukrepi uvedeni kot nadomestilo ukinitve komercialnih prihodkov, ki jih je imela prej RTVE, zlasti tistih, ki so izhajali iz oglaševanja (glej po analogiji sodbo z dne 13. januarja 2005, Strekgewest, C?174/02, EU:C:2005:10, to?ka 27).

74 S trditvijo družbe DTS v zvezi s sodbo Laboratoires Boiron teh ugotovitev ni mogo?e izpodbijati.

75 V zvezi s tem je treba spomniti, da je Sodiš?e v tej sodbi v bistvu odlo?ilo, da v primeru asimetri?ne zavezanosti za davek, in sicer, ?e je davek dolžna pla?ati ena od dveh kategorij operaterjev, ki sta v konkuren?nem položaju, lahko operaterji, ki so dolžni pla?ati davek, uveljavljajo njegovo nezakonnost. V takem primeru namre? pomo? izhaja iz dejstva, da druga kategorija gospodarskih subjektov, s katero je obdav?ena kategorija v neposrednem konkuren?nem razmerju, ni zvezana za navedeni davek. Ukrep pomo?i je tako sam davek, saj ta in pomo? tvorita dva nedeljiva dela enega in istega dav?nega ukrepa. Ta položaj tako ni primerljiv s položajem kakršne koli oprostitve splošnega davka, od katere naj bi bilo ta davek mogo?e lo?iti (glej v tem smislu sodbo Laboratoires Boiron, to?ke od 30 do 48).

76 Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava, ko je v točkah od 98 do 103 izpodbijane sodbe ugotovilo, da davek za operaterje plačljive televizije, ki ga je dolžna plačati družba DTS, ni primerljiv z zadevnim asimetričnim davkom v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Laboratoires Boiron.

77 V obravnavani zadevi namreč zadevni davčni ukrepi in pomoč RTVE ne pomenijo, kot je Splošno sodišče navedlo v točki 101 izpodbijane sodbe, dveh nedeljivih delov enega in istega ukrepa, ker drugače kakor v spornem položaju v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Laboratoires Boiron, neposredna posledica morebitne neuporabe zadevnih davčnih ukrepov zaradi njihove morebitne neskladnosti s pravom Unije ne bi bilo ogrožanje pomoči, ker je španska država, kot je razvidno iz točk 48 in 70 te sodbe, dolžna zapolniti vrzel med finančnimi sredstvi RTVE in vsemi njenimi stroški za opravljanje njenih obveznosti javne službe.

78 Poleg tega in kot je Splošno sodišče pravilno opozorilo v točki 102 izpodbijane sodbe, je bila v zadevi, v kateri je bila izrečena sodba Laboratoires Boiron, višina pomoči določena le z zneskom davka, ker je bila prednost, ki jo imajo upravičenci, zato ker so njihovi konkurenti zavezanci za ta davek, nujno odvisna od njegove višine. V obravnavani zadevi pa je nasprotno znesek pomoči, kot je razvidno iz točk od 69 do 71 te sodbe, določen z neto stroški opravljanja obveznosti nalog javne službe.

79 Res je, kot pravilno trdi družba DTS, v obravnavani zadevi davek za operaterje plačljive televizije prav tako namenjen financiranju sheme pomoči v korist RTVE, za katero je Komisija menila, da je del državne pomoči v smislu člena 107(1) PDEU. Obveznost plačila tega davka tako družbi DTS povzroča dodatno konkurenčno slabši položaj na trgih, na katerih opravlja dejavnosti, ki so konkurenčne dejavnostim RTVE, pri čemer ta ni dolžna plačati navedenega davka.

80 Kot je Splošno sodišče pravilno navedlo v točkah 84 in 102 izpodbijane sodbe, pa zgolj ta okoliščina ne zadošča za dokaz, da je tak davek sestavni del pomoči.

81 Prvič, kot je Sodišče že presodilo, vprašanje, ali je davek sestavni del pomoči, financirane z davkom, namreč ni odvisno od obstoja konkurenčne razmerja med dolžnikom tega davka in upravičencem do pomoči, temveč le od obstoja zavezujoče namembnostne povezave med navedenim davkom in zadevno pomočjo v skladu z upoštevno nacionalno zakonodajo (glej v tem smislu sodbo z dne 22. decembra 2008, Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, točke od 93 do 99).

82 Tako je iz sodne prakse Sodišča razvidno, da ni nobene zavezujoče povezave med davkom in njegovo oprostitvijo v korist ene kategorije podjetij, in to čeprav ta opravljajo dejavnosti, ki so konkurenčne dejavnostim podjetij, ki so dolžna plačati zadevni davek. Uporaba davčne oprostitve in njen obseg namreč nista odvisna od prihodka od davka. Tako se osebe, ki so dolžne plačati davek, ne morejo sklicevati na to, da oprostitev, ki jo uživajo druga podjetja, pomeni državno pomoč, da bi se izognile plačilu navedenega davka ali da bi prejele njegovo povračilo (glej v tem smislu zlasti sodbo z dne 27. oktobra 2005, Distribution Casino France in drugi, od C-266/04 do C-70/04, C-276/04 in od C-321/04 do C-325/04, EU:C:2005:657, točki 41 in 42).

83 Po drugi strani in kot je bilo navedeno že v točki 65 te sodbe, za davke na celoma ne veljajo pravila o državnih pomočeh. Vendar bi trditev družbe DTS, če bi se ji sledilo, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 96 sklepnih predlogov, pripeljala do ugotovitve, da je treba vsak davek, ki se pobira na sektorski ravni in je naložen subjektom, ki so v konkurenčnem položaju z upravičencem do pomoči, ki se z njim financira, preučiti glede na člena 107 in 108 PDEU.

84 Iz zgoraj navedenih ugotovitev je razvidno, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava,

ko je ugotovilo, da davek za operaterje plačljive televizije ni del sheme pomoči za RTVE.

85 Zato je treba drugi del prvega pritožbenega razloga zavrniti kot neutemeljen.

D – *Tretji pritožbeni razlog: napačna uporaba prava pri uporabi člena 106(2) PDEU*

1. Trditve strank

86 Družba DTS trdi, da je Splošno sodišče v izpodbijani sodbi izkrivilo podlago drugega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti, glede kršitve člena 106(2) PDEU. V nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče odločilo v točkah 151 in 152 te sodbe, pri tem sodišču namreč družba DTS ni navajala nobene trditve glede učinkov pomoči v ožjem pomenu, dodeljene RTVE, temveč je zatrjevala le, da je način financiranja te pomoči povzročal izkrivljanje konkurence, ki izhaja iz njega, in da celota, ki jo sestavljata pomoč in navedeni način financiranja, ni združljiva s skupnim interesom. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem napačno razlagalo več njenih trditev.

87 Družba DTS meni, da je Splošno sodišče zaradi tega izkrivljanja odločilo ultra petita, in tako spremenilo predmet spora. Ker je tudi sama na obravnavi pred Splošnim sodiščem pojasnila, da drugi tožbeni razlog za razglasitev ničnosti uveljavlja, če bi bilo prvemu ugodeno, Splošno sodišče ne bi smelo obravnavati drugega tožbenega razloga, saj je prvi zavrnilo. Tudi ob predpostavki, da bi se Splošno sodišče lahko izreklo o tem tožbenem razlogu, bi ga vsekakor lahko zavrnilo le iz razloga, navedenega v točki 151 izpodbijane sodbe, v skladu s katero Komisija ni bila dolžna upoštevati posledic davka za operaterje plačljive televizije, ker ta davčni ukrep ni sestavni del pomoči. Splošno sodišče pa naj bi spremenilo predmet spora s tem, da je drugi tožbeni razlog, navajan pred njim, v točki 152 te sodbe ponovno razlagalo tako, kot da se navezuje na učinko pomoči v ožjem pomenu.

88 Družba DTS meni, da je Splošno sodišče s tem prekoračilo meje svoje pristojnosti na področju sodnega nadzora presoje Komisije glede spoštovanja načela sorazmernosti iz člena 106(2) PDEU. Splošno sodišče bi lahko namreč v okviru svojega nadzora preverilo le, ali je Komisija storila očitno napako pri presoji, ne da bi njeno presojo nadomestilo s svojo ter ne da bi a fortiori preučilo točke, ki jih Komisija ni analizirala. Tako naj bi Splošno sodišče s potrditvijo sklepa Komisije, v skladu s katerim davek za operaterje plačljive televizije ni sestavni del pomoči, smelo potrditi le, da je bila ta institucija upravičena odobriti zadevno pomoč. Po drugi strani pa naj ne bi smelo odločati o vprašanih, kot so nevarnost, da bi RTVE ravnala protikonkurenčno, zlasti z višanjem ponudbe, saj Komisija takih vprašanj ni obravnavala.

89 RTVE trdi, da tretji pritožbeni razlog ni dopusten. Tako kot Kraljevina Španija in Komisija meni, da je ta razlog vsekakor brezpredmeten ali da vsaj ni utemeljen.

2. Presoja Sodišča

90 Navesti je treba, da tretji pritožbeni razlog temelji na premisi, da je Splošno sodišče podalo napačno razlago obsega drugega tožbenega razloga za razglasitev ničnosti glede kršitve člena 106(2) PDEU.

91 Vendar je treba ugotoviti, da družba DTS s pritožbo ne prereka nobene presoje, ki jo je Splošno sodišče opravilo v točkah od 113 do 167 izpodbijane sodbe, da bi upravičilo zavrnitev drugega tožbenega razloga.

92 Družba DTS predvsem nikakor ne trdi, da naj bi se v tem delu izpodbijane sodbe napačno uporabilo pravo, pri čemer poudarja, da se njena pritožba ne nanaša na preučiitev združljivosti pomoči, dodeljene RTVE, s členom 106(2) PDEU.

93 Iz tega sledi, da na podlagi tretjega pritožbenega razloga, tudi če bi bil utemeljen, izpodbijane sodbe nikakor ni mogoče razveljaviti.

94 V teh okoliščinah je treba ta pritožbeni razlog zavrni kot brezpredmeten.

E – Razlogi, ki jih navajata družbi Telefónica: kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 106(2) PDEU

95 Družbi Telefónica sta v odgovoru na pritožbo navedli razlog kršitve člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, v okviru katerega trdita, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je njune trditve v zvezi s kršitvijo člena 108 PDEU zavrglo kot nedopustne.

96 Družbi Telefónica v tem odgovoru navajata tudi razlog kršitve člena 106(2) PDEU, s katerim zatrjujeta, da je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo s tem, da je opravilo nezumno omejen nadzor o vprašanju, ali zadevna shema pomoči spoštuje načelo sorazmernosti, pri čemer se je v zvezi s tem oprlo na polje proste presoje, ki ga ima Komisija.

97 Ni sporno, da se s temi razlogi želi doseči razveljavitev izpodbijane sodbe iz razlogov, ki jih družba DTS ni navajala v okviru svoje pritožbe.

98 Prvič, družba DTS se v utemeljitev navedene pritožbe namreč nikakor ni sklicevala na kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije. Drugič, čeprav se je tretji pritožbeni razlog formalno nanašal na kršitev člena 106(2) PDEU, je družba DTS v pritožbi pojasnila, kot je razvidno iz točke 92 te sodbe, da ne želi izpodbijati preučitve skladnosti pomoči, dodeljene RTVE, s to določbo, pri čemer v okviru tega razloga Splošnemu sodišču opozarja, da je izkrivilo nekatere od njenih trditev.

99 V skladu s členom 174 Poslovnika pa se v odgovoru na pritožbo predlaga, naj se pritožbi v celoti ali deloma ugodi ali naj se pritožba v celoti ali deloma zavrne.

100 Poleg tega lahko v skladu s členom 172 tega poslovnika vsaka stranka v zadevi pred Splošnim sodiščem zloženo vlogo, ki ni odgovor na pritožbo, vložiti nasprotno pritožbo, s katero se v skladu s členom 178(1) in (3), drugi stavek, navedenega poslovnika, predlaga, naj se izpodbijana sodba v celoti ali deloma razveljavi na podlagi pravnih razlogov in trditev, ki niso enaki pravnim razlogom in trditvam iz odgovora na pritožbo.

101 Iz teh določb, ki jih je treba razlagati skupaj, je razvidno, da se z odgovorom na pritožbo ne more predlagati razveljavitev izpodbijane sodbe iz razlogov, ki so drugačni in neodvisni od tistih, navajanih v pritožbi, taki razlogi se lahko uveljavljajo le v okviru nasprotne pritožbe.

102 Zato je treba razloge, ki jih navajata družbi Telefónica, glede kršitve člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije in člena 106(2) PDEU, zavreči kot nedopustne.

V – Nasprotna pritožba

103 Družbi Telefónica v utemeljitev te nasprotne pritožbe navajata samo en pritožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, ker je Splošno sodišče njune trditve v zvezi s kršitvijo člena 108 PDEU zavrglo kot nedopustne.

A – Trditve strank

104 Družbi Telefónica trdita, da Splošno sodišče njunega tožbenega razloga, ki se nanaša na kršitev člena 108 PDEU, ne bi smelo zavreči kot nedopustnega iz razloga, da ni povezan s predmetom spora, ker sta ga prvič navedli v intervencijski vlogi.

105 Najprej, Splošno sodišče naj se v točki 216 izpodbijane sodbe ne bi smelo opreti na sodbo z dne 19. novembra 1998, Združeno kraljestvo/Svet (C-150/94, EU:C:1998:547), ker se družbi Telefónica nista sklicevali na to sodbo.

106 Poleg tega naj Splošno sodišče v točki 217 izpodbijane sodbe ne bi pojasnilo, kako je s sodbo z dne 8. julija 2010, Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:414), mogoče utemeljiti, da ima intervenient pri uveljavljanju tožbenih razlogov, ki jih glavna stranka ni navedla, v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti več svobode kot intervenient v okviru nižnostne tožbe. Če bi se moral intervenient omejiti na razloge, ki jih je oblikovala glavna stranka, člen 132(2) Poslovnika Sodišča, ki določa, naj navede svoje razloge, ne bi bil smiseln.

107 RTVE trdi, da nasprotna pritožba ni dopustna. Prvič, ta pritožba naj bi se v nasprotju s členom 178(3), drugi stavek, Poslovnika, sklicevala na samo en pritožbeni razlog, ki je enak enemu od pritožbenih razlogov, ki sta jih uveljavljali družbi Telefónica v odgovoru na glavno pritožbo. Drugič, v tej nasprotni pritožbi naj ne bi bili, v nasprotju s prvim stavkom iste določbe, natančno opredeljeni izpodbijani deli obrazložitve izpodbijane sodbe. Navedena nasprotna pritožba naj nikakor ne bi bila utemeljena. Kraljevina Španija in Komisija menita tudi, da je treba trditve družb Telefónica zavrniti.

B – Presoja Sodišča

1. Dopustnost nasprotne pritožbe

108 V zvezi z dopustnostjo nasprotne pritožbe je treba spomniti, da v skladu s členom 178(3), drugi stavek, Poslovnika, pravni razlogi in trditve, navajani v utemeljitev nasprotne pritožbe, ne smejo biti enaki razlogom in trditvam iz odgovora na glavno pritožbo, kot je bilo že navedeno v točki 100 te sodbe.

109 V tej zadevi je očitno res, da edini pritožbeni razlog, ki ga uveljavljata družbi Telefónica v utemeljitev njune nasprotne pritožbe, glede kršitve člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, v vseh točkah ustreza enemu od razlogov, navajanih v njenem odgovoru na glavno pritožbo, ki jo je vložila družba DTS.

110 Vendar je mogoče zahtevo iz člena 178(3), drugi stavek, Poslovnika Sodišča, da se ne bi spodkopalo ločevanje med glavno in nasprotno pritožbo iz tega poslovnika, razumeti le tako, da temelji na premisi, da so razlogi in trditve iz odgovora na pritožbo podobni tistim, ki se uveljavljajo v glavni pritožbi.

111 Kot je razvidno iz točk od 95 do 102 te sodbe, pa pritožbeni razlog v obravnavni zadevi, ki sta ga družbi Telefónica podali v njenem odgovoru na glavno pritožbo, ki jo je vložila družba DTS, glede kršitve člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, ni dopusten, ker se razlikuje od razlogov iz pritožbe.

112 V zvezi s spoštovanjem zahteve iz člena 178(3), prvi stavek, Poslovnika zadostuje ugotovitev, da se nasprotna pritožba izrecno nanaša na točke od 207 do 218 izpodbijane sodbe in da so zato v njej z zahtevano natančnostjo navedeni izpodbijani deli obrazložitve te sodbe, ki se izpodbija.

113 V teh okoliščinah je treba ugotoviti, da je nasprotna pritožba dopustna v delu, v katerem se nanaša na točke od 207 do 218 izpodbijane sodbe.

2. Vsebinska presoja

114 V zvezi z utemeljenostjo nasprotne pritožbe je treba spomniti, da stranka, ki ji je bila dovoljena intervencija v sporu pred Sodiščem na podlagi člena 40 Statuta Sodišča Evropske unije, ne more spremeniti predmeta spora, kot je omejen s predlogi in pritožbenimi razlogi glavnih strank. Iz tega sledi, da so dopustne le trditve intervenienta, ki spadajo v okvir, opredeljen s temi predlogi in pritožbenimi razlogi (sodba z dne 7. oktobra 2014, Nemčija/Svet, C-399/12, EU:C:2014:2258, točka 27).

115 V obravnavani zadevi družbi Telefónica z njenim edinim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očitata, da je v točkah od 207 do 218 izpodbijane sodbe kot nedopustne zavrglo tožbene razloge za razglasitev ničnosti, navajane v njuni intervencijski vlogi pred tem sodiščem, s katerimi sta Komisiji očitati kršitev člena 108 PDEU.

116 Ni pa sporno, da družba DTS ni uveljavljala kršitve te določbe v utemeljitev svoje tožbe na prvi stopnji, saj so se trije tožbeni razlogi, ki jih je ta navajala z namenom razglasitve ničnosti spornega sklepa, nanašali na kršitev člena 107 PDEU, členov 49 in 64 PDEU oziroma člena 106(2) PDEU.

117 Iz tega sledi, da tožbeni razlogi, ki sta jih v okviru intervencijske vloge pri Splošnem sodišču vložili družbi Telefónica, kot je to sodišče odločilo v točki 212 izpodbijane sodbe, niso bili povezani s predmetom spora, kot ga je opredelila družba DTS, s čimer sta spremenili njegov okvir v obsegu, ki je v nasprotju s členom 40 Statuta Sodišča Evropske unije.

118 V zvezi s tem je Splošno sodišče v točki 217 izpodbijane sodbe pravilno ugotovilo, da rešitve iz sodbe z dne 8. julija 2010, Komisija/Italija (C-334/08, EU:C:2010:414), v okviru tožbe zaradi neizpolnitve obveznosti na podlagi člena 260 PDEU ni mogoče uporabiti za ničnostno tožbo iz člena 263 PDEU.

119 Postopek zaradi neizpolnitve obveznosti temelji namreč na objektivni ugotovitvi neizpolnjevanja obveznosti države članice, ki jih nalaga pravo Unije (glej zlasti sodbo z dne 6. oktobra 2009, Komisija/Španija, C-562/07, EU:C:2009:614, točka 18).

120 Iz tega sledi, da mora Sodišče v okviru take tožbe, kot je Splošno sodišče pravilno odločilo v točki 217 izpodbijane sodbe, ugotoviti vse, kar je potrebno, da bi lahko sklepalo o neizpolnitvi obveznosti, tako da razlog obrambe, ki ga uveljavlja intervenient in se nanaša na dejanski ali pravni element, ki ga mora Komisija nujno preučiti v okviru svoje analize, ne more spremeniti okvira spora, tudi če ga ni uveljavljala zadevna država članica. Nasprotno, ničnostna tožba je omejena predvsem s tožbenimi razlogi, na katere se sklicuje tožena stranka.

121 Poleg tega pa to ne pomeni, čeprav mora intervencijska vloga v skladu s členom 132(2)(b) Poslovnika vsebovati razloge in trditve intervenienta, da lahko zadnjenavedeni navaja nove razloge, ki se razlikujejo od tistih, ki jih navaja tožena stranka. Kot je generalni pravobranilec navedel v točki 219 sklepnih predlogov, se ta določba namreč umešča v okvir omejitev, določenih

s postopkom intervencije in jo je treba razlagati z vidika člena 129 tega poslovnika, v skladu s katerim se lahko z intervencijo le v celoti ali delno podprejo predlogi ene od strank, je v razmerju do spora o glavni stvari akcesorna in intervenient sprejme postopek v tistem stanju, v katerem je, ko vanj vstopi.

122 Glede očitka, v skladu s katerim družbi Telefónica Splošnemu sodišču očitata, da se je v točki 216 izpodbijane sodbe sklicevalo na sodbo z dne 19. novembra 1998, Združeno kraljestvo/Svet (C-150/94, EU:C:1998:547), zadostuje ugotovitev, da je povsem brezpredmeten, ker ne more pomeniti napačne uporabe prava v izpodbijani sodbi, pri čemer navedeni družbi poleg tega nikakor ne trdita, da je Splošno sodišče pri presoji te točke napačno uporabilo pravo.

123 Zato je treba edini razlog v nasprotni pritožbi zavrniti kot neutemeljen.

VI – Stroški

124 Člen 184(2) Poslovnika določa, da če pritožba ni utemeljena, o stroških odloči Sodišče. Člen 138(1) Poslovnika, ki se v skladu z njegovim členom 184(1) smiselno uporablja v pritožbenem postopku, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.

125 Ker družba DTS s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspela in je Komisija predlagala, naj se ji naloži plačilo stroškov, je treba odločiti, da družba DTS poleg svojih stroškov nosi stroške, ki jih je imela Komisija v okviru glavne pritožbe.

126 Kar zadeva nasprotno pritožbo, je treba družbama Telefónica, ker s pritožbenimi razlogi nista uspeli in ker je Komisija predlagala, naj se plačilo stroškov naloži njima, naložiti tudi, da poleg svojih stroškov nosita tudi stroške, ki jih je imela Komisija v zvezi z nasprotno pritožbo.

127 V skladu s členom 184(4) tega poslovnika, družbi Telefónica nosita svoje stroške v zvezi z glavno pritožbo, RTVE pa nosi svoje stroške v zvezi z glavno in nasprotno pritožbo.

128 V skladu s členom 140(1) tega poslovnika, ki se v skladu z njegovim členom 184(1) smiselno uporablja v pritožbenem postopku, države članice, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. V skladu s temi določbami Kraljevina Španija nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- 1. Pritožba se zavrne.**
- 2. Družba DTS Distribuidora de Televisión Digital SA poleg svojih stroškov nosi stroške, ki jih je imela Evropska komisija v zvezi z glavno pritožbo.**
- 3. Družbi Telefónica de España SA in Telefónica Móviles España SA poleg svojih stroškov nosita stroške, ki jih je imela Evropska komisija v zvezi z nasprotno pritožbo.**
- 4. Corporación de Radio y Televisión Española SA (RTVE) in Kraljevina Španija nosita svoje stroške.**

Podpisi

* Jezik postopka: španščina.